

заповѣда, но той бѣше вкусилъ и отъ волното казачество; той бѣ освенъ това току-що освободенъ робъ, а главно-ламтѣше да види свѣта. Тази му жажда се усили още повече, следъ като поживѣ въ Русия и видѣ голѣмата страна.

Следъ формалното ликвидиране съ военната служба Караиановъ решилъ да предприема пѣтешествие. Получилъ 5000 лв. отъ баща си, той обиколилъ всички пристанища на Срѣдиземно море, а после, презъ Цариградъ заминалъ за Кавказъ. Ходилъ въ Батумъ, Тифлисъ и Владикавказъ, гдето гостувалъ на своя полкъ отъ освободителната война. Обходилъ и Туркестанъ, следъ което се връща въ България, защото паритѣ му се свършили.

Но тази разходка не е била безполезна за Караианова. Той размишлявалъ и търсилъ условия за работа, въ която да се впрегне. Така той попада на мисълта да почне търговия съ кожи въ Тифлисъ. Караиановъ отново взема на заемъ 8000 лв. отъ баща си и роднини и се установява въ този градъ. Въ течение на 4–5 години изпращалъ кожи въ Севлиево и другаде, отъ което спечелва около 2 мил. лева. Тогава той се върналъ въ Севлиево и създава първата кожарска фабрика. За майстори довелъ гърци и албанци отъ Цариградъ, гдето кожитѣ се обработвали съ европейски способности.

Отначало фабриката му работила само юфтъ и гьонъ, а после и лачени кожи. Последнитѣ почнали да се търсятъ усилено, когато били установени по формата офицеритѣ да носятъ лачени ботуши.

При избухването на войната въ 1885 г. войнишкото сърдце на Караианова се възпламенило. И за това има нѣколко документа.

Докато Щабътъ на армията билъ още въ Пловдивъ, Министърътъ на войната кап. К. Никифоровъ съобщилъ, че Ст. Стамболовъ препоръча, като отличенъ боеви офицеръ, служилиятъ въ 1879 г. въ Плов. конна сотня корнетъ Караиановъ, желающъ да постъпи на служба. Никифоровъ добавя, че той е съгласенъ да бжде приетъ въ разпореждане на Щаба на армията, но иска съгласието на Княза.

Щабътъ на армията съ № 1467 съобщава, че Князътъ е съгласенъ да се издаде заповѣдъ. Военниятъ министъръ, обаче искалъ да се издаде заповѣдъ отъ Щаба на армията, понеже Караиановъ билъ служилъ по рано въ Изт. Румелия. Все пакъ той нарежда да се правятъ справки въ Севлиево и на 2 октомврий съобщава, че ще издаде заповѣдъ. Но... войната свършва, безъ Караиановъ да е билъ призованъ. Едва на 3 декемврий съ № 8627 Военниятъ м-ръ запиталъ Щаба на армията: ще бжде ли опредѣленъ на служба корнета¹⁾

¹⁾ Въ нѣкои бележки Караиановъ се титулува „Щабсъ ротмистръ“. Може би той има основание, но това ще се установи, ако биха могли да се прегледатъ нѣкои документи, съ които не разполагамъ.